ת"פ 51095/01/15 – מדינת ישראל נגד ה ד ב ע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 51095-01-15 מדינת ישראל נ' ב ע
בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל על-ידי יחידת תביעות ירושלים
המאשימה
נגד
ה ד ב ע על-ידי עו"ד א' אליגולאשוילי
הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

רקע וגדר המחלוקת

1. כתב האישום מונה שני אישומים. באישום הראשון נטען כי ביום 4.8.14 בסמוך לשעה 17:30 איים הנאשם על רעייתו גב' נ ב ע (להלן "נ") באומרו "שיבנה לה קבר". נ התקשרה לאביה מר ז ס (להלן: "ז") וביקשה ממנו להגיע למקום ולקחתה לביתו. ז הגיע והמתין לנ מחוץ לבית בו התגוררו הנאשם ונ. בין ז לנאשם התפתח ריב, במהלכו נגח הנאשם בפניו של ז. אפו של ז נשבר ודם רב ירד ממנו. בשל כך מיוחסות לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

כנטען באישום השני, כחודשיים לפני יום 4.8.14 ובעודם בבית בו התגוררו סטר הנאשם לנ בפניה. בשל כך מיוחסת לו עבירה של תקיפה סתם של בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

2. המחלוקת מתמקדת בפערים עובדתיים. בעוד שהתביעה ביקשה להעדיף את דבריהם של ז ונ, עתרה ההגנה להעדיף את אלה של הנאשם אשר מכחיש כי תקף את ז ומספר שהתגונן מפניו, טוען שאת האמירה מושא האישום הראשון אמר לנ כבדיחה לא מוצלחת, ומכחיש כי סטר לה. טיעונים נוספים של ההגנה, לרבות במישור ההגנה מן הצדק, יובאו בהמשך.

דיון

א. האישום הראשון - הטענה לתקיפתו של ז

3. ביסוסה של הרשעה בפלילים מצריך, כידוע, הוכחת רכיבי העבירה מעל לספק סביר. איני סבור כי התביעה עמדה בדרישה זו.

4. כל העדים, לרבות הנאשם, תיארו התרחשות אלימה בין הנאשם לבין ז באירוע הנדון, כשכל אחד מן הניצים טוען שהותקף בידי השני. מכל העדויות עלה שדובר בהתרחשות מהירה וקצרה, כשיכולתם של העדים לתאר את פרטיה הייתה מוגבלת. במסגרת זו, עיון בדבריהם של עדי התביעה מראה כי אין בהם תיאור ברור ומוחלט של העובדות הנטענות באישום, לפיהם במהלכו של הריב בין הנאשם לבין ז נגח הנאשם בפניו של ז וגרם לשבר באפו. אפרט:

א.1. עדותו של ז

5. זו נמסרה בצורה ישירה ואמינה. ניכר בדבריו של ז כי הוא אינו חש בנוח עם המעמד ואינו מבקש להרע לנאשם. בכלל זה הפגין היסוס לאשר אמירות שמסר במשטרה תוך שהוא מציין "אני אמרתי כל מיני דברים, אני לא רוצה לפרט הוא החתן שלי בכל זאת" (פ/7 ש' 31). בהמשך אמר כי "אני רוצה שזה יסתדר על הצד הטוב ביותר, האירוע הוא אירוע מצער, היה לי קשה אבל היום זה בסדר" ונאות להשיב רק לאחר שביקשתי ממנו לעשות כן (פ/8 ש' 2-3). ז גם לא היסס למסור פרטים שאינם נוחים לו ולבתו, למשל כשאישר כי לאחר פציעתו אמר לנאשם "אני אהרוג אותך" (פ/9 ש' 21, פ/15 ש' 8), כשמסר שנסע מרחק-מה ברכבו כשנכדו ישוב על ברכיו (על כך בהמשך), או כשסיפר שביתו מסרה לו פעם אחת שנתנה לנאשם מכה, לאחר שהכה אותה (פ/10 ש' 1, פ/14 ש' 20). בנוסף, כפי שנראה ז לא דבק באמירות מפלילות כלפי הנאשם ואישר מספר פעמים כי זכרונו את האירוע הנדון אינו מיטבי.

כל אלה הותירו רושם של עד מהימן. ועם זאת, אולי דווקא בשל כנותו, אין בעדותו של ז לבסס את הנטען בכתב האישום:

6. ז מסר בעדותו כי אינו זוכר היטב את פרטי ההתרחשות האלימה ולא ידע להצביע בצורה החלטית על הסיבה לחבלה שנגרמה לו. כרקע לאותה התרחשות הוא סיפר כי ביום האירוע התקשרה אליו נ, סיפרה לו כי היא והנאשם רבו וביקשה שיבוא לקחת אותה. ז לא רצה לעלות לבית ומסר לנ שהוא ממתין למטה. נ ירדה, מסרה לו את ילדם הקטן של בני הזוג ועלתה חזרה להכין את תיקה. ז, שתחילה העמיד את רכבו במרחק-מה מן הבית, התקדם בנסיעה לעבר שער הבית כאשר הילד ישוב על ברכיו (פ/7 ש' 11-16, פ/8 ש' 8, פ/10 ש' 8). בשלב זה הגיע הנאשם, דומם את מנוע המכונית ולקח את המפתחות ואת הבן. ז יצא ודרש את המפתחות, ובין השניים התפתח עימות תוך שז מנסה למשוך את המפתחות מידו של הנאשם. אז "התפתח בינינו לא יודע איך השתוללויות אני לא זוכר איך קיבלתי את המכות. קיבלתי מכה במצח ובאף. נפתח לי המצח ושבר באף. איך קיבלתי את זה עם אגרוף עם נגיחה אם החזיק מקל ביד אני לא יודע איך קיבלתי את זה. זה נגרר ככה עברנו מהצד הזה של הכביש לצד השני איזה חמש מטר ושם זה נגמר" (פ/7 ש' 15-22).

7. התייחסויותיו של ז לאקט האלים בהמשך עדותו נשאו אופי דומה. הוא טען אמנם כי הותקף בידי הנאשם והכחיש שתקף בעצמו (פ/9 ש' 8, 11 ו-14. וראו התפתחות לעניין זה בהמשך), אך במקביל מסר תיאור של התגוששות בינו לבין הנאשם וסיפר שאינו יודע לומר כיצד קיבל את החבלות הנדונות.

כך, למשל, כאשר שב ז בחקירתו הראשית לתאר את האירוע, סיפר שוב כי הושיט את ידו כדי לקחת מן הנאשם את מפתחות הרכב "ופה התפתח האירוע. לא זוכר איך קיבלתי את המכה, הוא התחיל להשתולל ולצעוק, לא זוכר איך קיבלתי מכה, נדחפנו אחד בשני הוא דחף אותי איזה שלוש מטר לצד השני וירדו אנשים" (פ/8 ש' 16-18). בהמשך מסר שוב "מה שאני זוכר באתי רציתי לקחת לו את המפתחות תפסתי לו את המפתחות והוא השתולל, פה נעצר לי הזיכרון, עד שנגמר הריב וכולם היו למטה" (פ/9 ש' 8-9). גם בחקירתו הנגדית מסר "איך

קיבלתי את המכה אני לא זוכר" והוסיף שאינו זוכר את ההתרחשות מתחילתה ועד השלב בו ניצב ליד הרכב (פ/12 ש' 16 ו-26. ראו גם פ/13 ש' 2 וכן פ/15 ש' 32: "אני לא זוכר מהרגע שהתחיל הריב של הידיים עד הדקה הזה אני לא זוכר")

8. לא נעלם מעיני כי ז מסר שהותקף בידי הנאשם והכחיש, תחילה, שנטל חלק באלימות. על רקע זה יש לשקול את האפשרות להסיק, כי יש בגרסתו להצביע על כך שנפגע מתקיפה בידי הנאשם גם אם לא ידע להצביע על המנגנון המדויק של הפגיעה בו. איני יכול לקבל היסק זה כמוכח בדרגה הנדרשת בפלילים.

זאת, ראשית, היות שעמדתו של ז כי לא נקט באלימות כלל השתנתה בהמשך עדותו. לעניין זה יצוין, כי בתום האירוע אותרו סימני חבלה לא רק על ז, אלא גם על הנאשם. לפי מזכרו של רס"מ יפים פריצרט, שוטר שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע, הוא הבחין בסימני דם על צווארו של הנאשם וזאת "כתוצאה מן התקיפה" (ת/6). לפי מזכרו של רס"ר ליבין ולדיסלב מיום 5.8.14, בסיום חקירתו הציג הנאשם סימני חבלה שכללו שריטות ושפשופים על הצוואר מאחורי האזניים (נ/4 והתמונות שצילם רס"ר ליבין נ/1-נ/3).

ז לא ידע להסביר את החבלות על הנאשם. תחילה שיער כי מדובר בדמו-שלו (פ/9 ש' 18). במסגרת זו אף הכחיש שאחז בצווארו של הנאשם או הכה בו (פ/11 ש' 26-28). אלא, שכאשר נשאל האם לא הגיב כלל לתקיפתו השיב "שמהרגע שקיבלתי את המכות אני לא זוכר, יכול להיות שהשתוללתי" (שם, ש' 30-31). הוא נשאל שוב מה הוא זוכר והשיב "אני לא זוכר. מהרגע שהוא צעק והשתולל אני לא זוכר את ההשתוללות". הוא נשאל אם הוא זוכר שקיבל מכות מהנאשם והשיב "כן. זה היה ביני לבינו" (פ/12 ש' 1-3). בהמשך התבקש שוב להסביר את החבלות, ונמנע שוב מלשלול שמדובר באלימות מצדו: "יכול להיות שבין הקטע הזה מהרגע שהתחיל עד שהגענו לאוטו יכול להיות מהשתוללות שלי הוא גם קיבל מכה... היינו צמודים, התחילו השתוללויות ואני לא יודע איך זה" (פ/13 ש' 10-11).

השילוב שבין החבלות שעל הנאשם לבין אמירותיו של ז מעלה, כאחת האפשרויות להשתלשלות האירוע, את האפשרות כי הנאשם וז התכתשו זה עם זה. אשוב לאפשרות זו בהמשך.

שנית, במהלך עדותו מסר ז אלמנטים נוספים שעשויים להתיישב עם תזת ההגנה, שתוצג בהמשך ולפיה ז נפגע מגגון של רכב וזאת לאחר שנהדף-הוצמד אליו בידי הנאשם במהלך ההתגוששות בין השניים (לטענת ההגנה בוצע הדבר בניסיון של הנאשם להתגונן). לצד חוסר זכרונו כיצד נגרמו חבלותיו, סיפר ז כי במהלך הריב הוא והנאשם נעו מספר מטרים לכיוון הרכב תוך שהנאשם דוחף אותו, עד שהנאשם הצמידו לרכב (פ/9 ש' 19, פ/11 ש' 20, פ/12 ש' 29). כאשר הוצגה בפניו תזת ההגנה, ז שלל כי נחבל מן הרכב (פ/12 ש' 26) אך בד-בבד סיפר, כמתואר לעיל, שאינו זוכר את ההתרחשות האלימה מן הרגע בו החלה האלימות ועד ל"שנגמר הריב וכולם היו למטה" (פ/9 ש' 9) ולחלופין עד לרגע בו ניצב ליד הרכב "שם התעוררתי באוטו משם התחלתי לזכור את הדברים" (פ/12 ש' 26). בהמשך החקירה וכאשר תזת ההגנה הוצגה בפניו שוב, נמנע ז מלשלול אותה:

"ש... אתה שוכח עוד אפשרות שאולי זה מהרכב?

ת. אבל לא הייתי עם הפנים. **אולי יכול להיות מרכב**" (פ/13 ש' 5. ההדגשה הוספה).

9. כך, אין בעדותו של ז על מנת לבסס את הנטען בכתב האישום.

א.2. עדותה של נ

10. גם עדות זו הותירה עלי רושם שככלל הינו אמין. נ העידה בצורה ישירה ואותנטית, תוך שהבהירה שאינה

חשה בנוח להעיד נגד בעלה ורואה בעדות צומת דרכים מבחינת יחסיהם (פ/22 ש' 23). במהלך העדות ניכר היה כי רגשותיה של העדה גואים בקרבה ובמהלך החקירה הנגדית היא אף הרימה את קולה בכעס כשדמעות בעיניה, ונדרשה להפסקה על מנת להירגע (פ/29-30). גם נ מסרה נתונים שאינם נוחים לה, ובכלל זה סיפרה אודות מערכת היחסים המורכבת עם הנאשם, סיפרה מיזמתה כי גם היא נקטה באלימות פיזית כלפיו, לרבות אירוע בו נתנה לנאשם סטירה, הגם שטענה שברוב הפעמים הוא שנקט באלימות (פ/23 ש' 20, פ/24 ש' 16 ו-22), סיפרה על התבטאויות קשות הן כלפיה והן מצדה כלפי הנאשם (פ/35 ש' 22-32). עוד מסרה כי היא עצמה לוקה בהפרעת קשב דבר שגורם לה להיות אימפולסיבית (פ/29 ש' 31 - פ/30 ש' 8), אישרה כי היא צועקת לעיתים ונמנעה מלהפריז לחובתו של הנאשם במישורים שונים ובהם בתיאור העימות שהתרחש בינו לבין ז, כפי שיפורט בהמשך.

השתמשתי במילה "ככלל" לתיאור מהימנותה של העדה משום שבסוגיה אחת, שעניינה בטיב ההתרחשויות שבינה לבין הנאשם, סבורני שיש לנקוט זהירות יתרה. אפרט זאת בהמשך. נשוב לסוגיה בה אנו עוסקים כעת, שעניינה בהתרחשות האלימה בין הנאשם לבין ז.

11. לעניין זה אין בעדותה של נ כדי לבסס את הנטען בכתב האישום. בדומה לז סיפרה נ כי ביום האירוע התקשרה אליו על מנת שייקח אותה, וכשהגיע ירדה, נתנה לז את ילדם של בני הזוג ועלתה כדי להתארגן. כשירדה חזרה ראתה את הנאשם ואת ז מתקוטטים "הם רבו מכות" (פ/25 ש' 13).

תיאוריה של נ עסקו בקטטה הדדית, מבלי שהצביעה על תקיפה ספציפית מצדו של הנאשם דווקא. בחקירתה הראשית סיפרה כי ראתה את הנאשם אוחז מקל ו"הם היו אחד עם השני. הם נמצאים מתחת לבית.. ה עם מקל ביד, הם מתקוטטים וראיתי אותם צמודים לאיזה אוטו בצד השני... אבא שלי עם הגב לאוטו וה עם הפנים לאבא שלי. הם תפסו אחד את השני בצוואר. ניסיתי להפריד, לא הצלחתי... וראיתי שלאבא שלי התחיל לרדת דם..." (שם ש' 16-23). היא הוסיפה כי ההתגוששות ארכה כחמש עד שבע דקות, כי אינה זוכרת מה אירע בין הזמן שראתה את ז והנאשם מתקוטטים ליד שער הבית ועד שנצמדו לרכב בצדו השני של הרחוב, וכי לא ראתה את סוף האירוע משום שאחת השכנות הכניסה אותה לביתה (שם, ש' 22 ו-26-29). בהמשך מסרה דברים דומים והוסיפה שאינה זוכרת היטב את ההתרחשות (פ/27 ש' 14-15). בחקירה הנגדית הוסיפה כי בדרכה מטה מן הדירה שמעה את ז ואת הנאשם צועקים (פ/28 ש' 24), כשהגיעה למקום ראתה את הנאשם אוחז במקל והשניים "התקוטטו", ובהמשך ראתה אותם צמודים לרכב עם גגון, וניסתה להפריד ביניהם "אמרתי די די אתם חייבים להפסיק" (פ/29 ש' 6, פ/32 ש' 31, פ/33 ש' 23). בניגוד לז טענה נ כי טרם האלימות נלקח הילד בידי אחת השכנות, ולא זכרה כי מי מהניצים אחז מפתחות או כי ז דרש מהנאשם לתת לו את מפתחות הרכב (פ/29 ש' 8-18).

עדותה של נ מציגה אפוא שילוב של חוסר זיכרון אודות פרטי האירוע, עם תיאור של התגוששות הדדית בין ז לבין הנאשם. לא רק שאין בכך לבסס את הנטען בכתב האישום, אלא להיפך: במהלך חקירתה הנגדית מסרה נ, שלעדותה צפתה בנתח נכבד מן ההתגוששות, כי לא ראתה את הנאשם מכה את ז:

> "ש. ראית את ה נותן עם המקל מכה לאבא שלך?
>
> ת. לא
>
> ש. ראית את ה נותן אגרוף לאבא שלך?
>
> ת. לא. אני ניסיתי להפריד.
>
> ש.ת. לא ראיתי את ה נותן נגיחה בפנים של אבא שלי" (פ/33 ש' 7-11).

אציין כי גם ז והנאשם העידו כי נ צפתה בעימות. לכן, אמירותיה אלה פועלות במידה ניכרת נגד תזת התביעה.

א.3. ראיות נוספות ועדות הנאשם

12. התביעה הפנתה לעדותה של גב' פ ר, אמה של נ (להלן: "פ"), שסיפרה כי ביום האירוע נ התקשרה והזעיקה אותה להגיע למקום, וכאשר הגיעה ראתה את ז "פצוע עם דימום מאוד מבולבל", שאלה אותו מה קרה ו"הוא אמר הוא נגח בי משהו עם מקל ביד" (פ/41 ש' 28). התביעה ביקשה להסתמך על אמירה זו להוכחת האישום הנדון.

המדובר אכן בנסיבות שעונות לתנאיו של סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, ומשכך האמרה קבילה. ועם זאת, איני מוצא לייחס לה משקל משמעותי. זאת, משום שהמקרה "הקלאסי" להפעלת הסעיף האמור הוא במצב בו הקורבן אינו מעיד. במקרה דנן ז התייצב לעדות ומסר את גרסתו להתרחשות. הוא לא הציג אמרה דומה. גרסתו גם אינה מתיישבת עם אמירתה של האמרה הנדונה, היות שמסר בעדותו שאינו יודע כיצד נחבל. אין בפני כל נימוק מתקבל על הדעת כיצד ידע ז, בעודו פצוע ומבולבל, לומר כי נפגע מנגיחה, אך במהלך עדותו לא ידע לומר זאת. בנוסף, האופן בו הוצגה האמרה הנדונה אינו מאפשר להיסמך עליה כשיקוף אמין של ההתרחשות בפועל: פ לא הפגינה בטחון מלא בדבר הנוסח שנאמר, כעולה מן השימוש במינוח "משהו עם מקל ביד". לבסוף יוזכר כי האמרה הנדונה היא הראיה היחידה לנגיחה מצדו של הנאשם, בעוד שמכלול הראיות אינו מבסס זאת.

השילוב שבין כל אלה אינו מאפשר להיסמך על האמרה הנדונה כבסיס להרשעה בפלילים.

13. מכל אלה עולה, כי בראיות התביעה אין כדי לבסס את האישום בתקיפתו של ז. בנסיבות אלה לא אקדיש מקום נרחב לדיון בעדותו של הנאשם בנושא זה. אציין, בתמצית, כי גרסתו של הנאשם היא שלאחר שראה את ז מסיע את ילדו הפעוט על ברכיו ירד לעברו, דומם את מנוע הרכב ונטל את המפתחות. הוא ניגש לכיוון הבית, מסר את המפתחות לנ שבדיוק יצאה מן הבית, ופנה לעלות אל הבית. ז מסר את הילד לנ ואז החל לקלל את הנאשם וכן לתקוף אותו במשיכות, נשיכות וברכיות, בעוד שהנאשם ונ ניסו לעצור בעדו. הנאשם לא ידע לפרט את מהלך התקיפה "אני לא זוכר בדיוק מה עשה" אך עמד על כך שדובר ב"השתוללות" מצדו של ז בעוד שהוא עצמו ניסה להדוף את ז ולהרחיקו מעליו, כשהוא צועד עמו לכיוון הרכב עד שהצמיד את ז לרכב במאמץ להשתלט עליו. הנאשם עמד על כך שלא הכה את ז, וסיפר ששדה ראייתו היה מוגבל היות שז הוריד את ראשו מטה. כשהצליח להרים את ראשו ראה שז מדמם, אמר לו זאת, ולאחר מספר שניות ז הפסיק להרביץ לנאשם. אז, כשראה ששכנים ניגשים לסייע לז, התרחק הנאשם מהמקום (פ/50-51, פ/58).

גרסת הנאשם אינה נטולת קשיים, ואופיינה בניסיון בולט למזער את מעורבותו ולהעצים את זו של ז: כך, למשל, טען שבשלב ראשוני של האירוע כשהבין שז עומד להכותו אחז הוא במקל שהיה במקום, אך הוסיף שמיד עזב אותו "בשלב של הקללות המקל כבר לא היה אצלי ביד" (פ/53 ש' 14). הוא התקשה להסביר מדוע, אם אחז במקל כדי להתגונן, עזב אותו מיד ודווקא כשהחלה האלימות (שם, ש' 27). יצוין שז ונ התייחסו לאחיזה של הנאשם במקל במהלך האירוע באופן שאינו מתיישב עם טענות הנאשם (ז פ/10 ש' 21; נ פ/25 ש' 16). כמו כן הנאשם עצמו, כששוחח עם השוטר יפים פריצרט שהגיע לאירוע, מסר לו שיתכן שהכה את ז עם המקל (כמתועד בדו"ח הפעולה של פריצרט, ת/6. אמירה דומה מופיעה בעדותו של רס"ב ללזרי פ/39 ש' 17). בדומה, אמירתו של הנאשם לפיה נ ניסתה, בראשית התקיפה, לעצור בעד ז מלהכותו אינה נתמכת בדבריה של נ. לבסוף, תיאורו של הנאשם כמי שאך ביקש להתגונן אל מול מתקפה קשה ומתמשכת מצדו של ז ולא הגיב

כלל היה מופרז, לא עלה בקנה אחד עם עדותה של נ שתיארה מאבק הדדי בין השניים, ולא התיישב עם החבלות שנמצאו על גופו (כך למשל טען שז נשכו ולא נמצאו סימני נשיכה).

ועם זאת, אין בקשיים האמורים למלא את החסר בראיות התביעה. ניסיונו של הנאשם להכחיש את חלקו באירוע האלים יכול לנבוע לא רק מניסיון להסתיר את התרחיש המפורט בכתב האישום, אלא גם עם האפשרות שתיארה נ של התגוששות הדדית בין הנאשם לז. אפשרות אחרונה זו נתמכת גם בממצאי החבלות על שני הניצים. כפי שצוין לעיל, קיימות גם אינדיקציות בחומר הראיות אשר, גם אם אינן מבססות שז נחבל כתוצאה מהדיפתו אל רכב (דבר שיכול היה להתרחש במהלך ההתגוששות האמורה), אינן מאפשרות לקבוע כי אפשרות זו הופרכה.

14. מכל אלה עולה כי לא הוכח בדרגה הנדרשת בדין הפלילי שהנאשם נגח בז וגרם לו לחבלות המתוארות בכתב האישום. יש לזכותו מן האישום ככל שהוא נוגע לתקיפתו של ז.

ב. האיום על נ וסטירה בפניה

15. מצאתי לדון בשני רכיבים אלה של כתב האישום יחד היות שהם מעוררים שאלות דומות, וזאת למרות שהם לקוחים משני אישומים שונים: האיום, כנטען, התרחש ביום 4.8.14 ואילו מתן הסטירה התרחש כחודשיים קודם לכן.

16. ההגנה העלתה טענה מקדמית להגנה מן הצדק. לאחר בחינה, אני מוצא לקבלה. בנסיבותיו של הליך זה, איני מוצא הצדקה להרשיע את הנאשם שעה שקיימות ראיות דומות לביצוען של עבירות דומות כלפיו, נוכח הרושם לפיו המעשים בוצעו כחלק ממערכת יחסים טעונה הכוללת אקטים הדדיים, ובהעדר הסבר הולם לבחירתה של המאשימה להעמיד לדין את הנאשם בנסיבות אלה. בנוסף, כפי שיפורט להלן איני סבור כי בוססו יסודותיה של עבירת האיומים.

17. נקודת המוצא למסקנתי זו היא מערכת היחסים שבין הנאשם לבין נ. מעדויות שניהם עולה תמונה מורכבת של יחסים טעונים וחסרי מנוחה. שניהם סיפרו כי הם נוהגים להתווכח ולריב על בסיס תכוף, כשבמסגרת זו עולות אמירות קשות. שניהם הזכירו גם מידה של אלימות פיזית, כאשר כל אחד מהם הפנה את האצבע המאשימה לעבר השני: נ טענה כי הנאשם נוהג להכותה לעיתים קרובות ונוקט כלפיה לשון משפילה (פ/29 ש' 27-פ/30 ש' 2). הנאשם טען את "תמונת הראי": כי נ היא שנקטה ונוקטת כלפיו באלימות פיזית ומילולית לאורך יחסיהם (ת/2, פ/48-49).

נ עצמה העידה כי נקטה באלימות כלפי הנאשם, שלא בסיטואציה של התגוננות. בפתח עדותה וכאשר תיארה את מערכת היחסים ביניהם סיפרה כי "אלימות מילולית תמיד היתה, אלימות פיזית לא תמיד אבל כן היתה גם מצידי. רוב הפעמים מצידו" (פ/23 ש' 20-22). כאשר הוצג בפניה שהנאשם טוען כי פעלה באלימות כלפיו בהזדמנויות רבות השיבה "היו פעמים שכן. לפני החתונה כן. פעם אחת. נתתי לו סטירה". זאת עשתה, לדבריה, משום שהנאשם העליב אותה כשטען שכישוריה המיניים של חברתו הקודמת עדיפים על שלה (פ/24 ש' 22). נ הוסיפה כי סיפרה לחוקרי המשטרה על האירוע בו סטרה לנאשם (פ/36 ש' 15). נ העידה גם כי במהלך הריבים עם הנאשם נקטה כלפיו לשון חריפה: "הלוואי שתמות או שיתרסק... שתמות", "זאת מילה אהבה אצלנו, המילים האלה, שרמוטה, זונה, אבא שלך הייצור, קוקסינל, זונת מועדונים, לפעמים אני שותקת לפעמים אני עונה... תמות אתה, שימות אבא שלך, אחותך זונה, תסתכל על ההורים שלך, מי יקח אותך... אתה אפס" (פ/35). "הלוואי תמות אני יכולה להגיד שאמרתי" (פ/36 ש' 9).

18. ההשוואה בין מעשים אלה שבוצעו על-ידי נ למעשים המיוחסים לנאשם מעלה תמונה שלא ניתן להתעלם ממנה בשקילת השאלה, האם ראוי להרשיע את הנאשם בפלילים.

אשר לפרט האישום הנוגע לסטירה, נ סיפרה על שני אירועים בהם סטר לה הנאשם: פעם אחת לאחר ששחררה את העגלה ובה ילדם המשותף ביציאה מטיפת חלב, ופעם נוספת לאחר הברית של ילדם כאשר שבו לביתם כדי לנקות אותו (פ/24 ש' 3-4 וש' 8-10). האישום עוסק, כאמור, במקרה אחד. הנאשם הכחישו בעדותו וטען שלכל היותר הדף את המתלוננת כדי להתגונן מפניה (פ/55 ש' 17, פ/59 ש' 4).

נקיטת אלימות כלפי בת זוג היא מעשה חמור וקשה, שיש להוקיעו ושככלל יוביל להרשעה. ועם זאת, בנסיבותיו של הליך זה איני רואה הבחנה שעשויה להצדיק שוני באכיפה בין סטירה מצדו של הנאשם כתגובה לכך שנ שחררה את העגלה ובה ילדם הפעוט, ובין סטירה מצדה של נ לאחר שהנאשם העליב אותה באמירה הנזכרת לעיל. אלה ואלה תגובות פסולות.

לא הוצג בפני הסבר הולם בשאלה, מדוע הועמד הנאשם לדין בגין סטירה (אישום שאיננו שכיח) על בסיס דבריה של נ בנושא ודבריו-שלו בחקירה (ת/2 ש' 43). זאת, בעוד שנ לא הועמדה לדין הגם שגם היא, לדבריה, סטרה לנאשם וסיפרה על כך לחוקרים, והגם שלדבריה-שלה נוספה טענתו של הנאשם בחקירתו כי הוא קורבן לאלימות מצדה של נ "סטירות, אגרופים, מה שמתחשק לה באותו היום" (ת/2 ש' 39).

19. תמונה דומה מתקבלת בנוגע לפרט האישום המייחס לנאשם איום על נ, כאשר הפעם יש לדון גם ביסודותיה של עבירת האיומים, שלטעמי אינם מתקיימים.

הנאשם לא הכחיש כי במהלך ריב עם נ אמר לה "אני אקנה לך קבר" וזאת, לדבריו, כבדיחה לא מוצלחת ולאחר שביקשה כי יקנה לה טבעת יהלום (ת/2 ש' 8, פ/59). נ סיפרה בנושא זה כי "היה ריב אני לא זוכרת על מה בדיוק. אנחנו רבים בערך כל חצי שעה" וכי במסגרת זו אמר לה הנאשם "'אני אחפור לך קבר או 'אני אבנה לך קבר'... אני לא זוכרת בדיוק איך הוא אמר". נ לא זכרה להציג את ההקשר המדויק בו נאמרו הדברים, למעט שדובר בריב בינה לבין הנאשם וכי אמירתו של הנאשם באה "בעקבות משהו" הגם שלא ידעה לומר במה דובר (פ/24 ש' 29-32, פ/35 ש' 30).

האמרה "אני אקנה לך קבר" (או "אבנה" או "אחפור") היא אמרה מקוממת, שבהקשרים רבים יהיה בה מסר של איום. ועם זאת, בבחינת משמעותה של כל אמרה כבסיס להרשעה בעבירת האיומים יש חשיבות רבה לבחינה של ההקשר בו נאמרו הדברים. זאת, כדי לעמוד על מהותה של האמירה. התמונה, בהקשר זה, אינה ברורה וכל שבוסס הוא כי דובר במסגרת של ריב בין בני הזוג. לכך מתווספים דבריה של נ לפיהם, למרבה הצער, בני הזוג מנהלים ביניהם ריבים תוך שימוש באמירות קשות וכי היא עצמה אמרה בנסיבות דומות לנאשם אמירות המייחלות למותו, למות אביו וכיוצא בזה.

לא שוכנעתי כי האמירה הנדונה חרגה ממסגרת (מצערת) זו. משכך, לא שוכנעתי כי דובר בדבר איום, וזאת ממספר סיבות: היות שלשון דומה הייתה נהוגה בין בני הזוג, לא הוכח שהנאשם ראה באמירתו אקט חריג והתכוון להפחיד באמצעותה את נ, או צפה בדרגה גבוהה של הסתברות כי זו תהיה תוצאת האמירה. בהעדר פירוט של ההקשר להשמעת האמירה, לא הופרכה מעל לספק טענתו כי מבחינתו השמיע את האמירה במטרה להגיב בהומור (שאף לדידו אינו מוצלח) לבקשה מצדה של נ כי יקנה לה טבעת יהלום. משכך, לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש. בנוסף, איני משוכנע כי אדם מן היישוב בנעליה של נ, על רקע האמירות הקשות שליוו את ריביה עם הנאשם, היה רואה באמירה הנדונה משום חריגה מדרך הביטוי שאמצו בני הזוג בוויכוחיהם השונים ומשום דבר-איום על חייה או על שלמות גופה של נ. זאת, גם אם נ טענה בעדותה כי סברה שהנאשם מאיים

להכותה (פ/25 ש' 6. למבחני האיום ראו רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (4.1.06)).

לבסוף, השתלבות האמירה הנדונה באמירותיהם ההדדיות הקשות של בני הזוג מחדדת את הקושי שבהעמדת אחד הצדדים לדין בגין אחת האמירות, במנותק מהקשר היחסים המורכבים.

אציין כי המאשימה, בסיכומיה, לא הציגה כל הסבר לקשיים עליהם עמדתי לעיל לגבי שני פריטי האישום, כאשר תשובתה בנושא האכיפה הבררנית עסקה רק בשאלה מדוע לא הועמד ז לדין בגין איום מצדו (פ/66). מסיבה זו קשה לדעת מה היה מצב הראיות בזמן ההעמדה לדין, או לראות בסוגיה זו משום הסבר לבחירת המאשימה. כיום, בתום פרשת ההוכחות ובנוסף לגרסאות בני הזוג, מצויים לפניי דבריהם של הוריה של נ, ז ופ, שמסרו כי נע סיפרה להם על ויכוחים, ריבים וקללות בין בני הזוג ועל אלימות כלפיה. במסגרת זו התייחסה פ לאירוע הסטירה והזכירה גם איום, ואילו ז סיפר שנ מסרה לו על מקרה בו הכתה את הנאשם בתגובה (ז פ/8 ש' 3, פ/9 ש' 30, פ/10 ש' 2, פ/14 ש' 17; פ פ/41, פ/42 ש' 20, פ/43 ש' 17, פ/44). הנאשם, מנגד, הציג בבית המשפט תמונה של חבלה וטען כי נגרמה בידי נ (פ/46 ש' 21). כאמור, איני יודע האם ראיות אלה היו בידי המאשימה מלכתחילה, וגם אם התשובה חיובית איני סבור שיש בהן לגבור על השיקולים שהוצגו לעיל ולבסס הצדקה להרשיע את הנאשם.

20. לסיכום פרק זה, סבורני כי מיצוי ההליך הפלילי כנגד הנאשם בגין אישומי הסטירה והאיום בדרך של הרשעתו יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההוגנות. זאת, כתוצר של בחירה שלא נומקה כראוי להתמקד באקטים שבוצעו על ידו בתוך מערכת יחסים שלפי הראיות כללה גם התנהגות דומה כלפיו (למבחנים בנושא זה ראו ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.13); ע"פ 8551/11 **סלכגי נ' מדינת ישראל** (12.8.12)). בנוסף, מהנימוקים שהוצגו לעיל איני סבור כי עבירת האיומים הוכחה. בנסיבות אלה יש להורות על זיכוי של הנאשם משני פרטי האישום.

21. נוכח המסקנה אליה הגעתי, לא אדון בשורת טענות נוספות שהעלתה ההגנה בסיכומיה. אציין עם זאת בקצרה, בנוגע לחלק מן הטענות שהעלה ב"כ הנאשם, כי לא מצאתי בסיס לפיו עדי התביעה תיאמו את גרסאותיהם (ולהיפך: כמתואר לעיל יש הבדל מהותי בין עדויותיהם של ז ונ), לטענה בדבר העדפת המשטרה את המתלוננת משום שאחיה הוא שוטר, או לטענת האכיפה הבררנית שעסקה בהימנעות מהעמדתו של ז לדין בגין איום על הנאשם והסעת הפעוט כשאינו קשור (זאת היות שלפי עדותו של ז האמירה הרלבנטית הושמעה בעודו פצוע ומדמם וכתגובה לבקשת הנאשם ממנו לבטל את התלונה, ומשההסעה שונה במהותה מעבירת התקיפה שיוחסה לנאשם).

הכרעה

22. אני מורה על זיכוי הנאשם מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' סיוון תשע"ו, 14 יוני 2016, במעמד הצדדים